

פרק האשה

מתניתין:

היתה "רדופה" [מתאווית] לפני י"ד בניסן
ללכת לבית אביה תמיד. לכן אנו מסופקים
שמא בדעתה לחזור לבעלה ולאכול עמו.

ב. יתום שיש לו שני אפוטרופסין, ששחטו
עליו שני האפוטרופסין, וכל אחד מהם
הימנה את היתום על פסחו — יאכל היתום
במקום שהוא רוצה. כיון שאנו מסופקים על
איזה מהם הוא רוצה להמנות.

ג. עבד של שני שותפין, שכל אחד מהם
הימנה את העבד על פסחו — לא יאכל
משל שניהם. כי העבד תלוי בדעת רבו. ולא
יאכל מפסח של רבו האחד, מפני שחציו
שייך לרבו השני, ורבו השני לא נתן לו
רשות להמנות על הפסח של אדונו האחר.

מי שחציו עבד וחציו בן חורין, כגון עבד
שהיה שייך לשני שותפים, ושחרר אחד מהם
את חלקו [נמצא שחציו שייך לשותף האחר.
וחציו בן חורין]:

לא יאכל משל רבו, שמסתמא לא היה בדעת
רבו, להמנות את חלק בן חורין שבעבד על
פסחו.

גמרא:

בכמה מקומות בש"ס נחלקו תנאים אם יש
"ברירה". והיינו דבר שעומד בספק, ולבסוף
התברר הדבר ויצא מכלל ספק, האם אומרים

א. האשה הנשואה, בזמן שהיא בבית בעלה,
בי"ד ניסן, הרי:

אם שחט עליה בעלה קרבן פסח על דעת
שהיא תהיה מנויה עליו, ושחט עליה גם
אביה⁽¹⁾.

תאכל משל בעלה. שמסתמא דעתה להימנות
על קרבן הפסח של בעלה, כל זמן שלא
פירשה שדעתה להימנות על פסחו של
אביה.

ונאפילו אם היה פסח זה בשעת הרגל
הראשון לאחר הנישואין. דכיון שהיא בבית
בעלה — דעתה להמנות עמו בקרבן פסחו.
מאירי בדעת רש"י.

אבל אם הלכה בשעת הרגל ראשון שאחר
הנישואין לעשות אותו בבית אביה, שכך
דרך נשים נשואות ללכת ברגל הראשון
שאחר נישואיהן לבית אביהן. הרי אם:

שחט עליה אביה [כיון שהיא בביתו סבור
היה שתאכל עמו], ושחט עליה גם בעלה,
שהיה סבור שהיא תחזור לביתו לאכול עמו
[מאירי בדעת רש"י].

תאכל במקום שהיא רוצה. מפני שאנחנו
מסופקים, האם בדעתה לאכול אצל אביה או
אצל בעלה.

ובגמרא מבואר שמדובר במשנה באשה שלא

אביה ושחט עליה בעלה. משמע שאם רק אחד

1. ודייק בשפת אמת ממה שכתוב שחט עליה